

[Aage Fogh.]

Jeg skal ganske kort sige, at det lovforslag, der er fremsat af det kommunistiske parti, kan vi ikke stemme for. Vi anbefaler at stemme imod.

Lovforslaget om en ændring vedrørende de kommunale beskæftigelsesudvalg vil jeg gerne opholde mig lidt ved. Denne lov er jo vedtaget i 1942, og det er en lov, man måske i de senere år har været særlig opmærksom på. Nu fornys loven eller rettere, der foretages en lille ændring, og så løber loven videre. De kommunale beskæftigelsesudvalg har to hovedopgaver. Den ene er at medvirke til at skaffe så meget arbejde som muligt, og det var naturligt, at man gav dem den opgave i 1942, da man frygtede for stor arbejdsløshed. Som forholdene ligger i dag, har denne opgave vel i det store og hele mindre interesse, fordi der er rigeligt med arbejde de fleste steder, heldigvis. Men vi har endnu nogle arbejdsløshedsøer, hvor de kommunale udvalg bør præstere en indsats, og vi har endnu nogle distrikter, hvor det næsten alene er landbruget, der skal skaffe arbejde, og hvor landbruget med sit sæsonbestemte arbejde i høj grad er medvirkende til, at vi i perioder må have et betydeligt antal landbrugsarbejdere ledige, og her ville de kommunale udvalg også kunne løse en opgave.

Endelig vil jeg understrege, at de kommunale udvalg også har den opgave at være medvirkende ved kontrollen. Vi har jo hørt mange, som regel utrolige historier om, hvad der går i svang med hensyn til arbejdsløshedsunderstøttelsen. Det er helt givet, at efter lovens § 7 har udvalgene ikke alene en mulighed for, men også en pligt til at følge, hvad der foregår ude omkring i sognene, og hvis der er noget som helst, der tyder på, at der foregår urigtigheder, har de også pligt til at gribe ind. Dette vil jeg gerne understrege så kraftigt som muligt, fordi vi derigennem kan få en yderligere kontrol med, at der intet misbrug finder sted.

Det største af de foreliggende lovforslag er forslag til lov om ændring i lov om arbejdsanvisning og arbejdsløshedsforsikring. Det er mit indtryk fra vort arbejde i udvalget, at de afsnit, der omhandler de bestemmelser, der har til formål at skaffe

arbejde til så mange af vore medborgere som muligt, har tilslutning fra alle sider. Det gælder også de forbedrede betingelser for at give understøttelse til rejser, flyttehjælp, dobbelt husførelse o. s. v. Hvor det er nødvendigt, at den arbejder, der skal rejse langt, eventuelt skal have bopæl uden for hjemmet, er der en mulighed for at give øget understøttelse.

Jeg har indtryk af, at man fra alle sider er enig om, at sådan bør det være, fordi man bør søge at skaffe arbejde til så mange som overhovedet muligt. Hvis alt dette opfyldes, men der alligevel bliver en rest tilbage, der er ledig, er der endvidere indført den bestemmelse, at sådanne stadig tilbagevendende lediges forhold kan tages op til undersøgelse. Jeg tror, det er en i høj grad rimelig bestemmelse, for her vil der i virkeligheden i mange tilfælde blive tale om revalidering, og ved hjælp af denne bestemmelse vil man måske kunne føre disse mennesker tilbage til normalt arbejde, så de kan blive nyttige samfundsborgere igen. På grundlag heraf finder jeg det naturligt, at de, der så bliver tilbage og uden egen skyld er ledige, skal have en understøttelse, der er rimelig. Derfor skal jeg heller ikke lægge skjul på, at det ærede medlem hr. Lorentzen ikke har taget fejl, når han siger, at det radikale venstre har medvirket til at forbedre understøttelsen noget. Det ærede medlem har heller ikke taget fejl, når han siger, at vi har foreslået en ændring, der skærper kontrollen betydeligt. Det er helt på linje med den indstilling, vi har til disse problemer.

Jeg anser det for en fordel, at den højeste dagpengesats er fælles for alle, og derfor anser jeg det også for en fordel, at satsen på 16 kr. foreslås ændret til 17 kr., og at muligheden for de 2 kr. ekstra falder bort. Jeg synes også, det er helt rimeligt, at aldersgrænsen for udbetaling af børnetillæg forhøjes fra 17 til 18 år for de arbejdsløse, der har børn under uddannelse. Det er absolut rimeligt, fordi det er nødvendigt, simpelt hen.

I de distrikter, hvor vi har den høje husleje — det har vi jo i København, Københavns omegn og i købstæderne — og hvor unge nygifte arbejdere er tvunget til at flytte ind i lejligheder, der koster 200 kr.